

[Helga Larsen.]

stillet Forslag om en ændret Affattelse af Lovforslaget, og jeg antager, at Partiet selv vil motivere sit Ændringsforslag. De 3 andre Partier, det konservative Folkeparti og Regeringspartierne, anbefaler derimod Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Inger Gautier Schmit: Ved første Behandling udtalte jeg paa mit Partis Vegne Sympati for den Tanke, at man gav Sygeplejersker, der havde faaet en 3-aarig Uddannelse paa et Hospital, Adgang til at faa et Eksamensbevis, saa at de kunde fremlægge et officielt Bevis for den Uddannelse, de havde, og vi har i Udvalget arbejdet for, at denne Tanke kunde komme til at præge Lovforslaget. Det er imidlertid ikke lykkedes at opnaa Enighed, og Partiet Venstre har derfor stillet et Ændringsforslag og skrevet en Mindretalsbetænkning, hvori vi giver Udtryk for, hvad vi gerne vilde have Lovforslaget til at indeholde.

Vi har taget Afstand fra Tanken om en Statsautorisation og om at lægge hele denne Sag i Sundhedsstyrelsens Haand, idet vi har ment, det maatte være tilfredsstillende, at der blev udstedt Bevis af Hospitalerne, som jo er Uddannelsesstederne. Efter de Oplysninger, der er tilgaaet Udvalget, har man ogsaa i vort Naboland Norge denne Praksis. Nu vil man maaske sige, at dette i og for sig ikke er noget nyt, da jo allerede nu de fleste Hospitaler udsteder et Bevis, men heroverfor vil vi fra vor Side hævde, at det nye ligger i, at det ved Lov bliver vedtaget, at et saadant Bevis skal udstedes af de godkendte Læresteder, og at den Formulering, som Beviset skal have, udarbejdes af Sundhedsstyrelsen. Herved opnaar man netop den Ensartethed, som Sygeplejerskerne og Indenrigsministeren ønsker der skal være over disse Beviser. Det kan jo nemlig kun være paa Grundlag af Indberetninger fra Lærestederne, Hospitalerne, at Sundhedsstyrelsen kan udstede den Autorisation, man ønsker.

Vi foreslaar, at Lovforslagets § 1 udgaar, fordi der her udtales, at kun den, der har Autorisation, har Ret til at kalde sig autoriseret Sygeplejerske. Der ligger i denne Paragraf efter vor Formening en lille Smule Tendens i Retning af en Monopolisering, idet man meget vel kan tænke sig en Udvikling i den Retning, at kun den, der har Statsautorisation, har Ret til at øve Sygepleje, og en saadan Monopolisering paa dette Omraade vil vi fra vor Side til det yderste bekæmpe. Jo mere

uundværligt et Arbejde er, desto vigtigere er det, at det ikke bliver indskrænket gennem en Monopollovgivning, og vi ønsker ikke at foretage Skridt, der, selv om de ikke i Øjeblikket kan siges at være monopoliserende, dog bærer Spiren i sig til en saadan Udvikling. Vi maa finde, at den Paragraf, der fastsætter Bøde som Straf for at kalde sig eksamineret Sygeplejerske, naar man ikke er det, giver tilstrækkelig Beskyttelse.

Med Hensyn til de Sygeplejersker, der allerede nu er i Virksomhed og er autoriserede af dansk Sygeplejerraad, opretholder vi Ministerens Bestemmelse om, at det er Sundhedsstyrelsen, der i Overgangstiden giver Autorisation, ligesom vi ogsaa foreslaar at blive ved den hidtil gældende Praksis, at det er Sundhedsstyrelsen, der udsteder Certifikat til Sygeplejersker, der vil rejse til Udlandet og øve Sygepleje der, og det samme gælder med Hensyn til Sygeplejersker, der har faaet Uddannelse i Udlandet og ønsker at fortsætte den her i Danmark.

Den store Forskel mellem det, som vi ønsker gennemført, og den højtærede Ministers Forslag, som jo er tiltraadt af de 3 andre Partier, er altsaa, at vi vil indskrænke dette Bevis til at være et Eksamensbevis fra de forskellige Hospitaler, hvorimod den højtærede Ministers Forslag gaar ud paa, at det er Sundhedsstyrelsen, som skal udstede Beviset, hvilket til en Begyndelse kan se ret uskyldigt ud, men efter den Erfaring, man har, vil man dog kunne tænke sig, at dette første Skridt vil føre til en yderligere Henlæggelse af dette store Omraade under Sundhedsstyrelsen, under Staten, og en saadan Udvikling kan vi fra vor Side ikke tiltræde, da vi ikke anser den for gavnlig. Jeg tvivler ikke om, at Sundhedsstyrelsen vil optræde overordentlig frisindet overfor Sygeplejerskerne og til det yderste bestræbe sig for at støtte den høje Standard, de gennem eget Initiativ har arbejdet sig op til, men vi fra vor Side kan ikke se andet end, at det er det bedste, at Sygeplejerskerne selv fremdeles i videst mulig Grad har Haand i Hanke med deres eget Arbejde.

Hvad angaar det Tilsyn, som Ministerens Forslag peger hen paa, har vi ment det rigtigst, at man holder sig til Embedslægerens Tilsyn. Nu ved jeg meget vel, at den højtærede Indenrigsminister og maaske ogsaa Sundhedsstyrelsen vil sige, at dette er ikke tilfredsstillende, og at Embedslægerne muligvis ikke vil kunne overkomme et saadant Tilsyn. Heroverfor maa jeg alligevel hævde, at de Strækninger og de Sygehuse,